

Symposium:

Ik wil u graag mijn stem laten horen; niet zozeer om het geluid maar om de gedachtes die ik met mijn stem hoorbaar kan maken. En ik doe dat als persoon, als een individu; niet namens de priesters van de christengemeenschap, niet namens deze gemeente, niet namens een theologie of dogmatiek. Dat alles kennen wij ook niet in ons eigen religieus leven, ook al ligt het vaak op de loer. Nee, ik probeer dat te doen als een – min of meer - vrij mens, zich verbonden voelend met al wat leeft in de schepping.

De hele wereld kent sinds enige tijd een probleem dat zich, naar mijn mening, op deze wijze nog nooit eerder heeft voorgedaan. We noemen het een milieuprobleem. Maar dat is veel te klein, veel te eenvoudig benoemd! En dus ook leidend naar te kleine en te eenvoudige oplossingen.

Mensen en dieren in al hun vormen, planten en bomen in al hun soorten, waterstromen op de aarde, lucht bewegingen in de atmosfeer, velen van hen voelen zich van hun vertrouwde plaats verdreven, voelen zich vluchteling, voelen zich bedreigd door uitroeiing, voelen zich losgerukt van hun wortels waar ze haast ontelbare jaren in geworteld waren, voelen zich verdreven uit hun milieus, hun buurten, hun leefwerelden.... voelen zich ontaards. Niet “los van de aarde”, of “vervreemd van deze aardbol, van deze globe, dat mooie blauwe ding” nee, vervreemd van het aardse, van hun aardse tehuis.

En ik hoor ze vertwijfeld om aandacht schreeuwen: “waar is toch het leven gebleven?”

Het lijkt op een gemeenschappelijke verzet of zelfs op het begin van een opstand, i.p.v. simpel een “milieu probleem”.

Het is alsof Gaya, dat aldoordringende en alles omvattende levensorganisme van onze schepping, van het aardse, is ontwaakt en om zich heen gaat slaan, in opstand komt, al dan niet ondersteund door de talloze Engelen, Geestwezens, of Elementaar wezens die al deze organismen al tienduizenden jaren – of nog veel langer- hebben gediend en vergezeld. Zou het kunnen zijn omdat wij, mensen, te lang hebben toegekeken?

Ik zoek naar een spirituele, religieuze oorzaak die we met elkaar zouden kunnen delen en ook naar spirituele en religieuze antwoorden; en ik benadruk: “ik zoek”.

Toen de oermens, beter: de oer-mensheid, de Adam, zich ging voorbereiden op hun aardse ontwikkeling, waarbij het ontwikkelen van individuele vrijheid een belangrijke doel was, werd er gewezen op alles wat daar reeds in de schepping aanwezig was. Zo werd er ook gewezen op de Boom der kennis van goed en kwaad. “Daarvan zult gij niet eten”.

En toch... dat werd gekozen. De boom der kennis van goed en kwaad en dan met name haar vruchten zouden ons gaan vergezellen en gaan vormen op die lange, lange ontwikkelingsweg. Hierdoor zou we, als mensheid, worden gevormd tot aardse mens.

Maar er was ook nog een andere boom, de Boom des levens. Zodra de oer-mensheid de keuze voor de Boom der kennis van goed en kwaad had genomen werd de Boom des levens terug genomen en onttrokken aan het bereik van de mensen. De poorten werden gesloten en bewaakt door machtige engelen.

Dat mysterie zouden we dus niet gaan kennen op onze lange, lange aardse weg. Wij delen we dus met elkaar dat we die keuze in gemeenschap hebben genomen.

Niets en niemand – en ik denk hierbij vaak “en ook God niet” - zal zich toen hebben gerealiseerd dat die weg van: ik en jij, ik en dat andere, goed en kwaad, mooi en lelijk, de boom, de kip, de koe als productiefactoren, mijn religie en die heel andere religies.... zich zou ontwikkelen tot de nullen en de eentjes, tot de data en de bestanden, tot de statistieken en grafieken, waar al het leven uit verdwenen is en waar überhaupt geen plaats meer is voor het niet-zintuiglijke, voor het religieuze.

Dat alles hebben wij, de mensheid, in ons en om ons heen ontwikkeld door de vruchten van de Boom der kennis van goed en kwaad. Daarmee hebben wij onze 5 zintuigen ontwikkeld om dat onderscheid, die verdeeldheid, door de krachten van ons Ego, meer en meer te gaan waarnemen en tot praktijk te maken en zo ook hebben wij onze hersenen ontwikkeld om dat steeds groter wordende probleem dat onze 5 zintuigen opleveren, te coördineren. Dat gaat steeds moeilijker, onze hersenen kunnen al die data en bestanden niet meer overzien. De giga computers en de robots – al dan niet aangesloten en/of samenwerkend met de menselijke hersenen - staan al klaar om deze taak van de menselijke hersenen over te nemen. En dat alles omdat wij volkomen vervreemd zijn van het Mysterie van het leven, van de Boom des levens.

De boom des levens.... en haar vruchten.... wat moeten we ons daarbij voorstellen?

Een poging: wij kunnen het licht niet zien; het licht maakt het ons echter mogelijk om onszelf en al de dingen om ons heen wel te kunnen zien in hun vele vormen en kleuren.

Zo kunnen we ook het leven zelf niet zien; maar we kennen wel – min of meer – een aantal kwaliteiten, waarmee dat leven zich steeds weer bedient, omhult, zodat we iets met behulp van die kwaliteiten iets meer van dat mysterie gaan leren kennen. Denk aan kwaliteiten als Vrede (als acceptatie van de vaak onvoorspelbare levens processen), aan Warmte, aan Liefde, aan Ontwikkeling (iets anders dan “groei”), aan Lemniscatische stromingen (het oer-domein van het water), aan Offer (zonder offer geen metamorfoses), aan Metamorfose, aan Pijn.

De vraag rijst: moet je daar dan in gaan geloven of kunnen we ook enige zekerheid verwerven, kunnen we daar zintuigen voor ontwikkelen? Levenszintuigen? Die ons ook gaan corrigeren als we te veel of te lang alleen maar de 5 zintuigen raadplegen en primair onze hersenen blijven volgen?

Als ik daar volmondig “ja” op antwoord roept het de vraag op of het mogelijk zou zijn om zowel de huidige exacte natuur wetenschappen als de kunsten (die immers een centrale rol zouden kunnen vervullen in het stimuleren van die nieuwe zintuigen), als de vele religies met deze levenskwaliteiten te doordringen? En daarmee bedoel ik dus niet “vervangen”.

Zou dat het proces van ontaardsing kunnen stoppen ; zou het slachtoffers kunnen verlossen en zou het de mensheid, als geheel, terug kunnen brengen – als de verloren zoon (die nooit bedoeld is als een enkele kwajongen maar als mensheid) - naar de bron, naar de Boom des levens?

Maar die boom wordt toch buiten onze schepping gehouden, achter een gesloten poort? Bewaakt door machtige Engelen? Ja dat was zo, tot aan het begin van onze jaartelling, tot wat we wel noemen, tot het Mysterie van Golgotha.

Toen is immers het Leven zelf, (Ik Ben het leven), als een 'mens geworden' Boom des levens, in het aardse verschenen. Toen heeft die Boom des levens zich met al het aardse verbonden, met alle mensen en met alle natuur waar de mens deel van uit maakt.

En te midden van ons wacht deze Boom tot wij haar vruchten gaan plukken, zodat wij de nieuwe zintuigen kunnen gaan ontwikkelen om die vruchten ook te gaan waarnemen en naar waarde te schatten en tot praktisch handelen te maken. En dat is kennelijk Gaya eerder bewust geworden dan wij mensen.

Ik moet bekennen dat ik wel eens met de gedachte speel dat de meest geraffineerde daad van de machten die de 'Boom der kennis van goed en kwaad' verzorgen en de mens maar blijven stimuleren om van die vruchten te eten, is dat die levende Boom des Levens geworden is tot het centrum van een nieuwe godsdienst te midden van alle andere godsdiensten i.p.v. een daad die alle godsdiensten zou moeten stimuleren om te onderzoeken of zij dit mysterie herkennen.

Sinds die tijd kunnen mensen ook zeggen WIJ als christenen (en dat zijn Jullie niet).

Ik weet het, mijn gezichtspunten zijn niet eenvoudig te verwezenlijken! Maar ze zijn niet onmogelijk.

U hoeft dit gebouw maar uit te lopen, over uw schouder te kijken en zie.... daar staat een kunstwerk waar bouwkunde als wetenschap (op een nieuwe manier), kunst (op een nieuwe manier) en religie (op een nieuwe manier) nauw hebben samen gewerkt. Het kan!

En ik ben me natuurlijk ook bewust: "over smaak valt niet te twisten".

Ik hoop dat u ook in de werkgroepen iets zult ervaren dat het werk dat daar wordt gepresenteerd doordrongen is van dergelijke levensboom kwaliteiten..

Hartelijk dank voor uw aandacht,
Ik wens u verder een goed symposium.

Nico Torenstra.

p.s. Deze tekst is niet als een artikel geschreven, maar als een reeks van aantekeningen die de basis vormde voor mijn inleiding.